

VII. Презъ сетнитѣ години отъ царуването на Иванъ Асѣня II се случило още едно важно събитие, което не е достатъчно изяснено. Проф. Златарски, следъ като разказва за влошенитѣ отношения между папа Григория IX (1227—1241) и българитѣ следъ 1237 год. и за усилията на папата да повдигне кръстоносенъ походъ противъ тѣхъ, завършва: „тъй усърдно проповѣдваниятъ отъ папа Григория IX кръстоносенъ походъ противъ Иванъ Асѣня II не можалъ да се състои“⁸⁷⁾. Въ сжщностъ, такъвъ кръстоносенъ походъ се състоялъ и то подъ предводителството на имп. Балдуина II⁸⁸⁾. За него дава доста обширни сведения Георги Акрополитъ. Той разказва, че имп. Балдуинъ II, отчаянъ въ борбитѣ за защита на своята империя, се отправилъ да търси помощъ на Западъ. Наистина, той се явилъ при своя сродникъ, френския кралъ Людовика IX Свети (1215—1270), врагъ на византийцитѣ, и получилъ помощъ отъ него. Въ кратко време били събрани 60,000 войници французи⁸⁹⁾. Пжтуването съ кораби, поради голѣмитѣ разноси, се оказало неудобно, затова кръстоносцитѣ потеглили по сухо. Тѣ преминали презъ Франция, Италия, Маджарско и, презъ Дунава, стигнали българската земя (тѣ Βουλγαρίαν προσέσχον). Споредъ Г. Акрополита, владѣтелитѣ на странитѣ, презъ които минавали, се отнасяли добре къмъ кръстоносцитѣ, не само заради тѣхъ самитѣ, но и поради омраза спрямо ромеитѣ. Българитѣ, като пренебрегнали сжществуващия съ никейцитѣ договоръ (τὰς μετὰ Ῥωμαίων σπονδὰς παρεφρόνουν), позволили на „франкитѣ“ да преминатъ презъ тѣхнитѣ предѣли⁹⁰⁾, а привидно показали,

⁸⁷⁾ Златарски, п. с., сс. 403—405.

⁸⁸⁾ Чудно е, че покойниятъ нашъ историкъ е пропусналъ да посочи този походъ, още повече, че за него споменува както К. Иречекъ, История на българитѣ, с. 199, така и П. Никовъ, Църковната политика на Иванъ Асѣня II (= БИБ, III. 3. 1930, с. 109 сл.): двамата тѣзи учени, обаче, не указватъ използванитѣ извори.

⁸⁹⁾ Погрѣшни сж сведенията на Иречекъ, п. с., с. 199, че била събрана „войска отъ 700 рицари и 20,000 коня“, както и на Никовъ, п. с., с. 109, който говори за „700 рицари и 30,000 конници, безъ да се смѣта пехотата“.

⁹⁰⁾ Думитъ на Г. Асπολιτα, ib., p. 58, 14—15: ἀδείαν τοῖς Φράγγοις δεδῶκασι διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν διελθεῖν τρῆββα да се четатъ не διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν „презъ тѣхнитѣ планини“ както поправа А. Heisenberg, а διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν „презъ тѣхнитѣ предѣли“ (вж. четенията къмъ текста, ib., p. 58 ad l. 15). — Ср. Ephraemius, op. c., v. 8296 sqq.